

ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့.

စက်ပွဲ ၊ မလေးရှားစရီးသွား အတွေးရသစာစု

ဦးဘုန်း (ခေတု)
မန္တလေး

ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့

ကျွန်တော် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းအားရက်မှာ စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှား နိုင်ငံများသို့ “ ဂန္ထဝင် ရွှေပုဂံ ” ခရီးသွားဝန်ဆောင်အဖွဲ့ဖြင့် (၆) ညအိပ် (၇) ရက်ခရီး သွားခဲ့ပါသည်။ မြင်တာတွေကို ရေးချင်လာသည်။ တွေ့တာတွေကို ရေးချင်လာသည်။ မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှကို စာဖတ်သူများကို ဝေမျှပေးချင်သည်။ ခရီးသွားအက်ဆေး တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သုတနှင့် ရသပုံစံမျိုး မရေးချင်ပါ။ အတွေးအက်ဆေး ပုံစံမျိုး ရေးချင်ပါသည်။

(၆) ညအိပ် (၇) ရက်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် မြင်သမျှသည် အမှန်များ မဖြစ်နိုင်သလို တွေ့သမျှသည်လည်း အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ . . . သူတို့၏ လူနေမှုဘဝ၊ ဖြစ်သန်းမှုဘဝ၊ ခံစားမှုဘဝများကို ကျွန်တော် မေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တွေးခဲ့သည်။

အဲဒီ နိုင်ငံရောက် သူငယ်ချင်းတချို့အသက်တွေ၊ အရွယ်တွေ ကြီးလာကြတော့ အတွေးတွေလည်း ပြောင်းလာကြသည်။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက စံထားသတ်မှတ်တဲ့ တန်ဖိုးတွေ မရှိတဲ့နေရာမှာ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပါသည်။ ငွေ၊ တိုက်၊ ကား၊ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အောင်မြင်မှု တွေဆိုတာ လူ့ဘဝရဲ့ တကယ့်အနှစ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကျွန်တော် တွေးမိလာသည်။ ကျွန်တော် ရေးချင်လာသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရောက်စ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မှာ အတွေးက တစ်မျိုး၊ လေးငါးရက်လောက်နေတော့ အတွေးက တစ်မျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ သူ့ခြံထဲက ပန်းတွေက လှပါသည်။

ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်းတွေကလည်း မွှေးပါသည်။

သူ့ခြံထဲက ပန်းတွေကို ချစ်တတ်သလို . . .

ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်းတွေကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်ဖို့လိုပါသည်”

ယခု “ငှက်တစ်ကောင်၏ အတွေးရနံ့” စာစုသည် ခရီးသွားအတွေး အက်ဆေးမျှသာဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

စာရေးသူ၏
အမှာစကား

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံတွေကို ရောက်ဖူးချင်တယ် ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းအားရက်ရှိတိုင်း ခရီးသွားဖြစ်တယ် ။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ စာဖတ်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ ။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုဆုံးဖြတ် တွေးတောပြီး စာဖတ်ခွင့်ရခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်တယ် ။ စာအုပ်ထဲက စာတွေကို ဖတ်ရတာ လည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ် ။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားခြင်းက ပိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့ အသိအမြင်ကို ရရှိနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ။

ခရီးများများသွားတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို သိလာတယ် ။ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကိုလည်း မြင်မိတယ် ။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ လိုအပ်ချက်ကိုလည်း တွေးမိသလို ။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အားသာချက်တွေကိုလည်း အထင်အရှား မြင်မိတယ် ။ ခရီးသွားတော့ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ တွေ့ရတယ် ။ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့တွေ့ရတော့ ဘာသာ စကားပေါင်းစုံ ယဉ်ကျေးမှုလေ့အမျိုးစုံအောင် လေ့လာသိရှိခွင့်ရခဲ့တယ် ။ ကျွန်တော်က စာရေးချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ သိချင်တာတွေ မေးတယ် ။ ပြောသူရဲ့ ခံစားချက်ကို မြင်အောင် နားထောင်တယ် ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စံနစ်တကျ လေ့လာတယ် ။

ဒီစာစုကို ရေးတဲ့အခါ ခရီးသွားဆောင်းပါးကဲ့သို့ မရေးချင်ပါ ။ သူတို့ နိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ နေရာတွေ ၊ လမ်းတွေ ၊ ကျောင်းတွေ ၊ စက်ရုံတွေအကြောင်း မရေးချင်ပါ ။ အဲ့ဒီနိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပညာရှင်တွေရဲ့

ခံစားချက်တွေကို မေးခဲ့တယ် ။ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ပညာရှင်တွေရဲ့ အရွယ်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲလာတဲ့ အသိအမြင်တွေကို ရေးချင်တယ် ။ ရေးထားတယ် ။ သူတို့ ခံစားချက်တွေမှာ မြန်မာ့ခေလေ့ ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက်တွေ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တယ် ။ တွေ့ခဲ့တယ် ။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရရင် နိုင်ငံရပ်ခြားကို ကျွန်တော် အစတုန်းက အထင်ကြီးမိခဲ့တယ် ။ အထင်ကြီးဖူးတယ် ။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့လိုက်တော့လည်း မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ ၊ ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ လမ်းမကြီးတွေ ၊ ခမ်းနားတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို “ ပြုစား ” တယ် ။ “ ဦးနှောက်ကို ညဏ်ကပ်ပြီး တွေးတောကြည့် ” မှ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်တာကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လာတယ် ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူတို့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတယ် ။

ကျွန်တော် ဒီစာစုကို ရေးတဲ့အခါ “ မန္တလေးတိုင်း(မ်) ” ဂျာနယ် အယ်ဒီတာဖြစ်တဲ့ ကိုကောင်းဇော် (ကာတွန်းလေရှူး) က သူ့ဂျာနယ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာတွေကို ဖော်ပြပေးတယ် ။ ဒီအတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ။ ဒီလိုပါပဲ “ မန္တလေးတိုင်း(မ်) ” ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ဖော်ပြပေးတဲ့အခါ မန္တလေးက စာဖတ်ပရိသတ်များရဲ့ စေတနာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါတယ် ။ ယခုစာအုပ်အတွက် အမှာစာ ရေးပေးတဲ့ ဆရာကျော်ရင်မြင့်ရဲ့ စေတနာကိုလည်း ရင်နှင့်အမျှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ။

ဤစာစုကို ဖတ်မိသူတိုင်း ရင်ထဲမှာ တွေးစရာလေးတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မညံ့ကြပါ ။

ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တွေးကြည့်ကြရအောင်နော် ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

ကျော်ရင်မြင့်၏ မုဒိတာ
အတွေ့နဲ့ အတွေး

စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံတွေက ပြန်လာတဲ့ ဆရာဦးဘုန်း (ဓာတု)
က သူ့ အတွေးတွေကို စုပေါင်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုပါတယ် ။

ဆရာဦးဘုန်းကို အတွေးသမားအဖြစ် ကျွန်တော် သတ်မှတ်တယ် ။ သူ့ရဲ့
အချို့အတွေးတွေက ထူးတယ် ၊ ဆန်းတယ် ၊ ကွန့်တယ် ၊ ညွန့်တယ် ၊
သူ့အတွေးတွေထဲက အချို့အတွေးတွေက အတွေးသစ် အမြင်သစ်တွေမို့ ကျွန်တော်
ကြိုက်တယ် ။ အချို့အတွေးတွေကိုတော့ “ လုပ်ပြီးတွေးသလား ” ဆိုပြီး ကျွန်တော်
မကြိုက်ဘူး ။

လူတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွေးအမြင် မတူနိုင်သလို
တစ်ခုခုကို ကြိုက်ခွင့် ၊ မကြိုက်ခွင့်လည်း ရှိကြတာပဲ ။

ကျွန်တော်က တွေးတတ်တဲ့လူကို ကြိုက်တယ် ၊ တွေးတတ်တဲ့
လူတွေကြောင့် လောကကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတာကို ကျွန်တော်
ယုံကြည်ပါတယ် ။ ခူးပြီးခပ်ပြီးသား ထိုင်စားနေတဲ့ သူတွေများလာရင်
လောကဆုတ်ယုတ်မှာပါ ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အရင်ကထက် ပိုမိုပွင့်လင်းတဲ့ အနေအထားကို
ရောက်ရှိလာတယ် ။ မြန်မာတွေ နိုင်ငံခြားကိုသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရကြတယ် ။
မြန်မာတွေ အများကြီး နိုင်ငံခြားကို သွားကြတယ် ။

နိုင်ငံခြားသွားတာ ကောင်းပါတယ် ။ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့မတူတဲ့
အသိအမြင်တွေ ၊ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရနိုင်တယ် ။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အခြားနိုင်ငံတွေမှာ ကောင်းတာတွေလည်း ရှိတယ် ။ ကိုယ်
လက်မခံနိုင်တာတွေလည်း ရှိမယ် ။ ကောင်းတာတွေကို နမူနာယူပြီး ကိုယ့်အတွက်

အသုံးချနိုင်ရင် ကိုယ်တိုးတက်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စတွေထဲမှာ ကြံကြံဖန်ဖန် အိမ်သာတွေ ပါတယ်။ ။ အိမ်သာတွေထဲမှာ စာတွေရေးကြ။ ။ ရင်ဖွင့်ကြတာတွေကို ဖတ်မိပြီး “ စာတန်းစိတ္တဇ ” အမည်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးဖူးတယ်။ ။ အဲဒီ ဝတ္ထုကိုပဲ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာတက္ကသိုလ် ၊ နိုင်ငံခြားဘာသာဌာန ပါမောက္ခ Midori Minamida (မြန်မာအမည် မပန်းခက်) က ဂျပန်ဘာသာကို ပြန်ဆိုပြီး Diado Life Foundation က ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ထုတ်ဝေပါတယ်။ ။

၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ သတင်းစာပညာသင်ဖို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ကျွန်တော် သွားခဲ့တယ်။ ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာဦးသူရအောင်က ILA - Mandalay အမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာစစ်စစ်တွေကို ငှားရမ်းပြီး မန္တလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ကျောင်းဖွင့်တယ်။ ။ အဲဒီ ဆရာလေးယောက်ထဲက Mr . Adian Foster ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးက သူ့နိုင်ငံက ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလန်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ မေးပါတယ်။ ။ အိမ်သာတွေ သိပ်သဘောကျတာပဲလို့ပြောတော့ သူ အံ့ဩသွားတယ်။ ။

ကျွန်တော်က သူနားလည်အောင် ရှင်းပြတယ်။ ။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ ဘယ်နေရာသွားသွား ၊ မြို့ပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ၊ ကျေးလက်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှာမဆို လက်တစ်ကမ်းမှာ အိမ်သာတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ ။ အခင်းကြီး အခင်းလေး ဘယ်ကိစ္စမဆို အဆင်ပြေတယ်။ ။ အိမ်သာတွေက သိပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့အပြင် ရေ ၊ စက္ကူအလုံအလောက် ရှိတယ်။ ။ အလင်းရောင် လုံလောက်တယ်။ ။ အနံ့က မွှေးပျံ့တဲ့ရနံ့ စီစဉ်ထားတယ်။ ။ အခင်းကြီး ၊ အခင်းလေးကိစ္စ အဆင်မပြေလို့ အောင့်ထားရရင် စိတ်လည်း မအီမသာဖြစ်မယ်။ ။ ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်မယ်။ ။ အိမ်သာကိစ္စ အရေးသိပ်ကြီးတယ်။ ။ အင်္ဂလန်မှာ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲလို့ ရှင်းပြတော့ သူ သဘောကျသွားတယ်။ ။

ကြုံကြုံကံလို့ နိုင်ငံခြားမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အိမ်သာအကြောင်း

ဆက်ပြောချင်ပါသေးတယ် ။ ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို သွားစဉ်က ဘန်ကောက်လေဆိပ်ရောက်တော့ အိမ်သာဝင်တဲ့အခါ ရန်ကုန်နဲ့ မတူဘူးလို့ ခံစားရတယ် ။ ဂျပန် ၊ တိုကျို နရီတာလေဆိပ်မှာ ခေတ္တနားတော့လည်း တိုကျိုက ဘန်ကောက်ထက်သာတယ်လို့ တွေးမိတယ် ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရောက်တော့ အိမ်သာ ဘိုထိုက်ကမှတ်မှာ ထိုင်မောင်လုပ်တော့ အခင်းပြားမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်က အလိုအလျှောက် လဲလှယ်သွားတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩမိတယ် ။ ကူးစက်ရောဂါ တွေအတွက် စိတ်ချရတာ ပေါ့ ။

ဂျပန်နိုင်ငံကို ဆောင်းရာသီနည်းနည်းအေးနေတုန်းရောက်တော့ အိမ်သာ အထိုင်အခင်းပြားကို အနွေးဓာတ်ပေးထားလို့ ထိုင်ရတာ ဇိမ်ရှိခဲ့တယ် ။ အိမ်သာခုံဘေးမှာ ကုလားထိုင်လက်တန်းလိုဟာရှိပြီး ခလုတ်ကလေးတွေကို အရပ်တွေနဲ့ ပြထားတယ် ။ ရေပန်းပုံခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ မစင်ကို အလိုအလျှောက် ဆေးပေးတယ် ။ အမျိုးသမီးပုံ ခလုတ်လေးနှိပ်ပြန်တော့ ရှေ့ပိုင်းကို ရေနွေးနွေးလေး လာပန်းတယ် ။ တော်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားတာပဲ ။

လေဆိပ်အိမ်သာထဲမှာ နံရံကပ်ခုံကလေးတွေ ရှိတယ် ။ ကလေးပေါက်စ အဖေ ၊ အမေ တွေ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်သာဝင်ရင် ကလေးခေတ္တထည့်ထားဖို့ပါ ။

ဆရာဦးဘုန်း (ဓာတု) နိုင်ငံခြားသွားတော့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ တျိုင်းလက်အကြောင်းရေးထားတာ ဖတ်မိပါတယ် ။ ကျွန်တော် အိမ်သာဋီကာချဲ့နေတာ ဒီလိုပါ ။ အခြေခံ အကျဆုံးကိစ္စကအစ လူတွေအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးထားတာကို ကြုံတွေ့ရလို့ ပြန်လည်တင်ပြတာပါ ။ အခြေခံကိစ္စမှာတောင် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရင် အခြားကိစ္စတွေမှာ ဆိုဖွယ်မရှိပါဘူး ။

ကောင်းတာတွေ နမူနာယူပြီး ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် အသုံးချနိုင်ကြရင် ကောင်းလေစွလို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိပါတယ် ။

ဒါဟာ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အတွေးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ။

ကျော်ရင်မြင့်

ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီဖားကလေးနဲ့ တူတယ်။ ။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ တူတယ်။ ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဘဝမြင့်နေမိတယ်။ ။

ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အဟုတ်ကြီးထင်နေမိတယ်။ ။

ကျွန်တော်ရဲ့ သိကျွမ်းမှုကို ပြည့်စုံပြီးလို့ သတ်မှတ်ထားမိတယ်။ ။

ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေကို

အမြင့်ဆုံးလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တယ်။ ။

ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါ . . .

တစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ . . .

အုန်းမှုတ်ခွက်

ချန်ဂင်လေဆိပ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စကားမတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ မဆီမဆိုင် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ်။

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုတဲ့ . . . ယောင်လည်လည် ရောက်လာခဲ့တယ်။ မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်”

အဲဒီ လိုပဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်သမျှဟာ ဆန်းကြယ်နေတယ်။ တွေ့သမျှဟာ လတ်ဆတ်နေတယ်။ Toilet ဝင်တော့လည်း Aircon က အေးလိုက်တာ။ အခုလေဆိပ်ထဲမှာလည်း ဆောင်းတွင်းတစ်ခုလို အေးနေပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုလာကြိုတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်ခေါင်းဆောင်နဲ့ “ချန်ဂင်” လေဆိပ် ဧည့်ခန်းမထဲမှာ တွေ့ကြတယ်။ သူ့နာမည်က မစ္စတာ ဂျင်မီ ဖြစ်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို စင်ကာပူ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ စပြီး မိတ်ဆက်တယ်။ သူ့အသံက တရုတ်သံဝဲနေတယ်။ သူပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံအကြောင်း၊ စီးပွားရေးအကြောင်း၊ အဆောက်အဦးတွေ၊ လမ်းတွေအကြောင်း၊ ကြွားကြွားဝါဝါ ပြောသွားတယ်။ ပြောအားလည်း ရှိတာကိုး။ ညနေ Dinner စားကြတဲ့အခါ မစ္စတာဂျင်မီနဲ့ ကျွန်တော် စားပွဲတစ်ဝိုင်းလည်း ထိုင်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားအဖွဲ့ဟာ မိသားစုလိုက် လာကြတာ များတယ်။ Single ဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မစ္စတာဂျင်မီနဲ့ ကျွန်တော် ညစာ စားရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောမသွက်ပါ။ ပြောလေ့မရှိတော့ စကားပြောရတာ လေးတယ်။ နှေးတယ်။

မစ္စတာဂျင်မီက ပြောတယ် ။ သူဟာ တရုတ်စကားလည်း

ပြောတတ်တယ် ။ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ် ။ မြန်မာစကားလည်း

ပြောတတ်တယ် ။ ဂျပန်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်တဲ့ ။ အဲ့ဒါကြောင့် သူက

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာခရီးသွားအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်တာဖြစ်တယ်တဲ့ ။ ဒါဆိုရင် သူက

ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာစကားမပြောဘဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရသလဲလို့

ကျွန်တော်ကမေးတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရတာ က ပိုပြီး “ အာ ” တွေတယ်လို့ သူက

ပြန်ဖြေတယ် ။

ညပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗစ်တိုးရီးယား ဟိုတယ်မှာ တည်းကြတယ် ။

ဟိုတယ်အပေါ်တက်တဲ့ ဓာတ်လှေကားကအစ အခန်းသော့ အားလုံးဟာ

ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေတယ် ။ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ ၊

သန့်ရှင်းနေတဲ့ လမ်းအကျယ်ကြီးတွေ ၊ နှစ်ထပ် ဘတ်(စ်)ကားကြီးတွေ ၊

မြေအောက်ရထားကြီးတွေ ၊ ရှေ့ပင်းစင်တာကြီးတွေ အားလုံး . . . အားလုံးဟာ

ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စရာချည်းတွေပါပဲ ။ ဗစ်တိုးရီးယားဟိုတယ်ဟာ မြန်မာတွေ

အများဆုံး တွေ့ဆုံလေ့ရှိတဲ့ “ ပန်နဆူးလား - ရှေ့ပင်း ” ရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိတယ် ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တွေးမိတာလေး ရေးပြပါရစေ ။

*

ခရီးသွားခြင်းအားဖြင့် ပထမဆုံးရတဲ့ အကျိုးကတော့ ငါဟာ ဘာမှ

မဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ အသိပါပဲ ။ ငါ့နေရာမှာတော့ ငါဟာ ငါပဲ ။ ဒါပေမယ့်

ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါ “ အနတ္တ ” ကို ခံစားမိတယ် ။ ငါ့နေရာမှာတော့ ငါက “ ဆရာ

” ၊ ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုက ဘယ်လို ၊ ငါဟာ ဘယ်လိုလူ ၊ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားပြီး

နေရာတစ်ခုကိုလည်း ရောက်ရော ငါဟာ စကား လည်လည်ဝယ်ဝယ် ပြောတတ်တဲ့

မပြောတတ်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတယ် ။ ငါဟာ ဘာမှ

မဟုတ်ပါလား ။ ဒီနေရာမှာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လောက် ပြောပါရစေ ။

တစ်ခါတုန်းက -

လယ်ကွက်အရိုင်းတစ်ခုထဲမှာ ဖားပေါက်စလေးတွေ ခုန်ပေါက်ပြီး ဆော့ကစားနေကြတယ် ။ မိုးဦးကျစဆိုတော့ အုံးအင် အသံတွေကလည်း ဆူညံလို့ပေါ့ ။ လယ်ကွက်ထဲမှာလည်း ကောက်ရိုးအဆွေးတွေ ၊ သစ်ရွက်ဆွေးတွေ ၊ အမှိုက်အဆွေးတွေ ပြည့်နှက်နေတယ် ။ ဖားပေါက်စကလေးတွေဟာ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်နေကြတာပေါ့ ။ အဲ့ဒီလို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ လယ်ကွက်ထဲမှာ ဆော့ကစားနေတုန်း ဖားပေါက်စ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အုန်းမှုတ်ခွက်တစ်ခုရဲ့ ဖုံးအုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ် ။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဖားကလေးဟာ ဘာမှမမြင်ရဘူး ။ မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ အုံးအင်သံတစ်ခုသာလျှင် သူ့အတွက် အဖော်ဖြစ်နေတယ် ။ အဲ့ဒီအုန်းမှုတ်ခွက်ရဲ့ အပေါ်မှာလည်း သစ်ရွက်အမှိုက်ဆွေးတွေ လာပစ်ကြ ၊ မြေဆွေးတွေ လာပြီးပုံကြတော့ မြေကြီးအောက်ထဲကို ရောက်သွားတော့တာပေါ့ ။

အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာ သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ နေသားကျလာတယ် ။ မှောင်မည်းနေတဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာတယ် ။ ဗိုက်ဆာတဲ့အခါ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ အင်းဆက်ပိုးလေးတွေ ၊ ပုရွက်ဆိပ်ကလေးတွေစားပြီး နေရရှာတယ် ။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာပဲ သူ့ဘဝဟာ ပြည့်စုံခြင်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်အောင် နေတတ်လာတယ် ။ နေ့ည ခွဲခြားသိစရာ မလိုဘူး ။ အပူအအေး ခွဲခြားသိစရာ မလိုဘူး ။ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ အကောင်ငယ်ငယ်လေးတွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ပြီး သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်နေတယ် ။

ဒီလိုနဲ့ ဖားကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးလာတယ် ။ ထွားလာတယ် ။ သုံးလေးလလောက်နေတော့ အုန်းမှုတ်ခွက်အရွယ်နဲ့ အပြည့် ဖားကြီးတစ်ကောင်

ဖြစ်လာတယ် ။

တစ်နေ့မှာ လူတွေက ဒီလယ်ကွက်ကြီးကို လာပြီး ထယ်ထိုးကြတယ် ။ ထွန်ကြတယ် ။ မြေဆွေးတွေ ၊ အမှိုက်ဆွေးတွေကို စပါးစိုက်ဖို့အတွက် ဖြန့်ကြတယ် ။ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ကလေးဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို ဘွားခနဲရောက်လာပါတော့တယ် ။ ဖားကလေးဟာလည်း ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ် ။ လေနုအေးအေးလေးတွေကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်ရတယ် ။ လှလိုက်တဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးလို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိတယ် ။ အစတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အကြီးကြီးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ ။ ကောင်းကင်ပြာကြီးနဲ့ နှိုင်းလိုက်တော့ သေးသေးလေး ဖြစ်သွားတော့တယ် ။ ဖားကလေးဟာ အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိတယ် ။

ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီဖားကလေးနဲ့ တူတယ် ။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ တူတယ် ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဘဝမြင့်နေမိတယ် ။

ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အဟုတ်ကြီးထင်နေမိတယ် ။

ကျွန်တော်ရဲ့ သိကျွမ်းမှုကို ပြည့်စုံပြီးလို့ သတ်မှတ်ထားမိတယ် ။

ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေကို

အမြင့်ဆုံးလို့ထင်မှတ်ထားခဲ့တယ် ။

ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါ ၊ တစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ . . .

ကျွန်တော်ဟာ စကားမတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ် ။

ကျွန်တော့်ကျွမ်းကျင်မှုတွေ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး ။ ကျွန်တော် သိနားလည်သမျှဟာ သေးသေးလေး ဖြစ်သွားတော့တယ် ။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ နေရာတိုင်းမှာ လူတွေ အများကြီး ရှိနေတာကို သတိပြုမိလာတယ် ။ လူတိုင်း

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်စံသတ်မှတ်ချက်နဲ့ကိုယ် ၊ ကိုယ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း
အသက်ရှင် နေထိုင်ကြပါလားဆိုတာ တွေးမိခဲ့တယ် ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု ၊ အောင်မြင်မှု ၊
တွေးမြင်မှုတွေဟာ အုန်းမှုတ်ခွက်မျှသာပါ ။

မြန်မာစကားကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်တဲ့
ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ။
တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စကား ၊
တရုတ်စကား တတ်ခဲ့ရင်
ဒီခရီးမှာ မိတ်ဆွေတွေအများကြီး တိုးလာနိုင်တယ် ။
ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ် ။
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အားသာချက်တွေကို ပြောပြနိုင်မယ် ။
သူတို့ဆီက ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို
နှိုက်ယူနိုင်မယ် ။
အခုတော့ . . .
